3

El Copdiciós

ó

El timo d'el violí

Biblioteca teatràl de Pau Montellà.

(2ª Copia.)

MS. 610

Arm. 189 | II | 9. | N. 24

e. 98. 13

El Codiciós. o El Timo d'el violí.

Comedia en un acte en català y varias jergas, original de

Pau Montellà.

Personatjes.

Senyor Damià, Botiguer.	50 Anys.
Sicili. Violinista.	30 "
Petit Paganini, chicot de -	12 à 14
Aprenent, idem de . . .	12 à 14.
Un Senyor desconegut, edat incerta.	
Baldiri. Pajés	50 "
Un Pobre	60 "

La escena à Barcelona.

Indicacions de dreta y esquerra, la d'el actor.

Acte Unich.

Una tenda de fils y betas. Porta al fons que dona al interior de la casa y altre à la dreta que dona al carrer, per hont

deurán entrar y sortir tots els personatches; taulell que ocupará els costats y fons de la escena ab obertura al centre pera donar pas á la porta del fons; algunas cadiras.

Escena 1.ª

Senyor Damiá

(Assentat ~~llegin~~ comentant lo que diu un periodich, que te á las mans.)

Vamos que aquest timo que acabo de llejir, es calcom de curiós; en aquest mon es veu clarament, que sempre hi haurá mansos y bons alets pera plantarlos la bleda al clatell; cada dia novas invensions de timos y may falta qui cau á la ratera.

Escena 2.ª

Damiá Sicili.

Sicili. ¡Hola Damiá! ¿Que us

enterem de la marcha del
gobern?
Damià. No noy, no; pera mi
no hi ha altre gobern que'l
gobern de la meba botigueta;
sino que pera matar temps
passaba els ulls per aquest
periodich; y per cert que por-
ta l'esplicació d'un nou
timo molt injeniós.
Sicili. Sapiguém aquest nou
procediment.
Damià. En una casa de joch; un
dels jugadors lluia un anell
ab un gros brillant deslllum-
brant; el jugador del seu cos-
tat l'hi cridá la atenció, y
ponderá el gran valor que
deuria tenir. – No enten vos-
te en brillants – l'hi digué'l

que'l portaba; perque es fals y sols me costá dos mil franchs.- Aixó no pot ser - l'hi contestá el company.- No pot ser? - digué l'altre treyentsel d'el dit y entregantlhi.- Tinga; pot ferlho esaminar per un arjenter, y veurá lo que l'hi diu, y ja que n'está tan enamorat, cualsevol hora l'hi vendré per el mateix preu que'm costá.- El dia seguent tornan á trobarse els companys.- Aquí te el seu anell.- L'hi digué el company retornantlhi.- Y...¿Que l'hi ha dit l'arjenter?- M'ha dit que era el diamant mes bo que habia vist en sa vida, y que tenia un valor inments; y si m'el ven per las dos mil pessetas,

l'hi compro desseguida.— Fem
donchs te y te.— Y en efecte l'hi
entrega l'anell, y l'altre les
dos mil pessetas. Tornan á
trobarse l'endemá y el com-
prador diu al altre.— He en-
senyat altre vegada l'anell
al arjenter y m'ha dit que el
diamant no era el mateix, y
que era fals, vosté m'va engan-
yar.— ¿Jo l'vaitx enganyar?
¿No l'hi vareitx dir que era
fals y que com á fals l'hi va-
els senyors son testimonis; es veritat contestaren els jugadors,
reitx vendrer?— L'altre no va
saber que contestar. Are mi-
ra tu el clatellut. ¿No va veu-
rer que l'hi habia cambiat
ab un de fals?
Sicili. D'aixó no tothom s'en
adona.

Damiá. Vamos ques neces-
sari ser molt llus.

Sicili. ¿Que aus en hauriau
adonat vos?

Damiá. ¿Y no m'hen habia
de haber adonat? mirat,
aqui en aqueixa botiga no
falta cada dia un ó altre
que'm vol ensarronar, pero
jo ja'ls veitx venir ab una
ullera de llarga vista; el que
m'ha de plantar las bledas
al clatell, encara ha de naixer.

~~Sicili. Ja ho veitx, ó tu interve-
nin en els teatros com á mú-
sich, el qui't deu ensarronar,
deuen ser las cantantas.~~

Sicili. No ho puch dir jo aixis.

Damiá. Ja ho veitx, ó tu, inter-
venin en els teatros com á

músich, el qui 't deu ensarro-
nar, deuen ser las cantantas.

Sícili. No puch menos de con-
fessar que ho endevinau;
pero jo ho veitx, ho se, y per
aixó 'm deixo caurer volun-
tariament; ya veyeu saben-
tho, so mes culpable; ara com
ara tinch una bailarina que
m'ha donat l'opi
m te cegat y m feria fer cual
sevol bestiesa.

Damià. ¡Enganyaby!
¡Consentit! ¡Pobre infelis!

Sícili. Mireus, per aixó vinch
abuy á la vostra botiga; fa
mes de tres mesos que m'está
pidolán dos parells de mit-
chas de seda, y com jo tinch
ganas de lluirme eb el rega-
lo, venia á veurer lo que te-
niu de bo en aquest jénero.

Damià. Are com are no tinch
res; pero dintres pochs mo-
ments vindrà l'aprenent
que l'he enviat à la aduana-
na pera recullir una caixa ple-
na de sederias que m' ha arribat
de Lió ab un surtit de lo que
m' demanas de gran nove-
tat y jènero de lo mes superi-
or y de valor; pero te las daré
à bon preu perque m' fasas
coneixer l'article à aqueixa
classe de donas que es la que
mes las gasta.
Sicili. ¡Magnifich! ¿Donchs
voleu dir que m' lluire?
Damià. Cuan aqueixa fula-
na vegi el jènero, quedarà
espatarrada, y faràs d'ella
lo que voldràs; pero aixó si;

volentdeles donar barato y tot,
t'en farás algunas pesseto-
nas, encara que tu ja ho pots
fer, ja se que vas gras, en el
Liceo et donan un bon salari
com á violinista de cap de fila.
Sícili. So violinista concertino;
no m va mal; pero mes men
podrian donar perque tot lo
dia estem en ensaitx y el meu
carrech es de molt compromis.
Damiá. Es en violinista de
cap de fila....
Sícili. Concertino.
Damiá. Bueno, concertino, di-
galli atche, deus haber de te-
nir una bona eina pera sonar.
Sícili. Tinch un violí del fabricant Amati
que costa dos cents duros, es
un regalo que m varen fer.

Damiá. ¿Un violinot arribar á costar dos cents duros? ¡Que dius burrangó!

Sícili. Y encara es barato; ¿De que aus atmireu? D'un Estradivárius s'en han arribat á donar cuatre y cinch mil duros.

Damiá. ¡Pero es posible que de aquellas cuatre fustetas primas!....

Sícili. Es que de Estradivárius en corran pochs, y s'en dona cualsevol preu.

Damiá. ¿Y que vol dir aixó de Extra de vários.

Sícili. Estradivárius; es el nom de un célebre constructor, que es el que els ha arribat á fabricar ab mes perfecsió y sonoritat, abuy per abuy el qui posseeix

un Estradivárius, pot dir que possceix una fortuneta, els estranjers ne donan cual-sevol preu.

Damiá. ¿ Vols dir, vols dir?

Sicili. Tal com ho sentiu.

Damiá. Donchs el que pogués haberne un podria ferhi un gran negoci.

Sicili. No'n dupteu. (Consultan el relotche.) Las onse: m'en vaitx á cobrar, que abuy es dia de pago y per aixó convé ser puntuals.

Damiá. Pots tornar abants de mitx cuart que l'aprenent no pot tardar en venir; di-moni d'aprenent fa mes de una hora que s'en ha anat; cuan vinga l'hi estireré

un pam les orellas.

Sicili. Bueno, lo dicho; abans de mitx cuart so aqui (Surt.)

Escena 3ª

Damiá,

¡Are ves quiho diria, el un violí arribarne á donar tants diners! ¿Com s'ho ha patollat? Extra de vários, já m recorda, no s'em olvidará; es l'home que tenia la gran trassa pera fabricar violins.

Escena 4ª

Damiá, Petit Paganini.

Paganini. (Ab un violí.) Bon jorno mio Signore.

Damiá. Bon dia. ¿Que vols?

Paganini. Io veneba pera vedere si voy me volete fare il favore de guardarmi il violino per un momentino; un signore

mi vole fare condurre una maleta, é yo posso guanyare una lira, una pesseta, il violino mihi fa embarasso, fatemi il favore di guardarlo.

Damià. (Apart) ¿Com s'ho patolla aquet? ¿chicot? (Alt.) ¿Sit vull guardar el violí?

Paganini. E cuesto.

Damià. Mira, pots deixarlho aquí, y aquí el trobarás.

Paganini. ¡Ah! mil-le gràcie signore. (Deixa el violí sobre el taulell de la part dreta y va surt.) Arrivederci.

Damià Escena 5ª Portati be.

Damià.

Ja tenim violí; llástima que no hi haji aquí en Sicili que l'hi fariam tocar l'ópera ó algun vals. (Agafan el violí.) Ara ves; ¿qui diria que d'un trasto com aquet s'en ha arribat á donar cuatre y cinch mil

duros? Veamos; hi han cosas que no's podan arribar á comprendrer.

Escena 6ª

Damiá Baldiri.

Baldiri. Bon dia tingau Senyor Damiá.

Damiá. ¡Hola Baldiri! ¿Que feu els de Cornellá?

Baldiri. Ens avem menjan el pa fins á las crostas y netejan els ossos de las costellas.

Damiá. Aixó fa plé, que hi haji ganeta.

Baldiri. Per are no 'n falta.

Damiá. ¿Y quin sant et porta per aquí?

Baldiri. Jo vos ho esplicaré Senyor Damiá are que estem sols y que ningú ens pot sentir.

Damià. Esplicat. Aú donchs

Baldiri. (Ab molta reserva.) Jo l'any passat vos vaitx robar uns peuchs.

Damià. (Admirát.) ¡Caratsus!

Baldiri. Per la cuaresma m'en vaitx confessar y el rector me va dir que aus els havia de retornar; mes no vos els puch pas retornar, perque s'han fet vells y ja els he espatllat; aixis es que he pensat comprarvosen un altre parell de nous y pagarvos els robats.

Damià. Oh aixó es molt natural, tot lo robat s'ha de restituir.

Baldiri. Per aixó só vingut.

Damià. (Conduintllo al costat esquerr y treyen peuchs.) Mirat, aqui'n tens per triá y á

sis ralets, com l'any passat;
ab pochs diners tindréis
els peus calentons.

Baldiri. Corrienta (S'entreté en triar.)

Escena 7ª

Dits un Senyor desconegut.

Senyor. (Va ab ulleras fumadas, un barret encasquetat y molt abrigat de coll ab pells ó tapabocas.) ~~Buenos dias~~ Bon jur.

Damià. Buenos días. (Deixa á Baldiri entretingut trian peuchs y s'en va al altre extrem dreta de la botiga ab el Senyor desconegut.) ¿Que se ofrece?

Senyor. (Se ho bervan) Necesita de unos cordones ~~de~~ ~~resistencia~~ fuertes para mis borceguinos y si usted ~~tener~~ yo tomar unos.

Damià. ¿Cordones para los borceguíes? (Senyor) Sí. Se ia.

Damià. Quedarà usted bién servido. (Va á buscar els cordons

y s'avisa de que en Baldiri s'amaga en el infern de la americana un parell de penchs)
Mira el pillet d'en Baldiri com me l'está fejint; ja t'he filat, no m'escaparás.

Senyor. (Mentrestant el Senyor desconegut ha agafat el violí y l'ha estat examinant, luego pren l'arquet y 'l proba.) ¡Oh, sapristi! sa est un ~~¡Mag-~~ magnifique ~~nifico~~ violon. Un véritable ~~legítimo~~ Es-tradivarius qu'on ~~deja~~ n'an ~~duda alguna~~ pe pa dupter

Damiá. (Acostantsi ab els cordonets.) ¿Que dice usted?

Senyor. Que ~~tiene~~ tener usted aquí un tesoro. Un violón como no haber otro mejor en España ni en el estrangero, y ~~cuidado~~, que ~~esto~~ yo ~~lo~~ entender bien esto.

Damià. ¿Y supone usted que es de valor?

Senyor. ¿Que si es de valor? Ya lo creo;
pero está tan mal metidas las cuerdas ~~encordado~~,
que no ~~p~~ poder sacar ningun
~~buen~~ sonido agradable. ¿~~Me lo quiere~~ querermelo
usted vender?

Damià. No es mío.

Señor. Pues degir ~~Diga~~ ~~usted~~ á su dueño
que yo ~~le~~ ofrezco en seguida ~~desde luego~~
quinientos duros.

Damià. (Apart.) ¡Burrango!
(Alt.) ~~Ya~~ ~~se lo diré~~. Se lo diré.

Senyor. Quedar~~mos~~ convenidos.
Mañana á esta misma horra
venir ~~yo~~ á comprarlo. Usted No des-
cuidar ~~usted~~ el cerrar el tratamiento
con su propietarrio; ~~dueño~~ yo sentiria mu-
cho ~~de~~ no poder llegar á poseer ~~esta~~ jug...
¿Cuanto valer los cordones?

Damià. Poco dinero; un real.

Senyor. ~~Tome~~ tomar Usted. (Pega y pren els cordons que l'hi entrega Damiá.) ~~Y~~ Usted no descuidar ~~usted lo~~ ce sa del violón; yo ~~le~~ dar á usted buena ~~propina per el corretaje~~ propina pur la comisión.

Damiá. Grácias; convenidos; quede usted descansado.

Senyor. ~~Haré~~ Ho fa que vufesé ~~todo~~ lo posible, je vus an Ypri pur pruvar... ~~repito~~, para que yo ~~p~~ poder ~~acl-~~ hacer trio le triofin. ~~quedar y quede usted con~~ Dió; jusque l'daman. ~~hasta mañana~~. (Salt.)

Damiá. (Acompanyantlho y fent lhi compliments.) Muy servidor de usted, usted disponga.

Escena 8.ª

Damiá Baldiri.

Damiá. ~~Vet aquí~~ (Apart.) Vet aquí un negoci ben trillat; ja tinch discorregut el plan;

jo sabré filá ben fi, el negoci
del violi. Vejam avelo que
diu aquest poca vergonya
d'en Baldiri. (Acostantshi.)
Ybe Baldiri, ¿Com ho tenim aixó?
Baldiri. Mireu Damiá; aquí
teniu un duro, y cobreus els
peuchs que vos vareitx robar
y aqueixos altres que m' quedo.
Damiá. Aquí tens el cambi. (L'hi dona.)
Baldiri. (Miran la mitcha pesse-
ta que l'hi torna.) Damiá jo
crech que us haben equivocat;
vos dono un duro, els dos parells
de peuchs valen tres pessetas y
vos no'm torneu mes que dos rals.
Damiá. Aixó es el conte; sis rals
d'els que'm vares robar, sis d'els
que m'has comprat y sis d'els
que t'has amagat en aquesta

butxaca (treyentlos) son
divuit rals: conte rodó.
Baldiri. (Fen l'atmirat) ¡Ayay!
no m'en habia avisat.
Damià. Donchs jo si. ¿Veus? (Els
hi torna á ficar á la butxaca)
Baldiri. Be... si... allò... distraccions.
A Deu siau Damià. (Surt.)
Damià. A Dios Baldiri y apren
á fer jochs de mans, que per are
no'n sabs pas. (L'hi diu aixó
acompanyantlho á la porta)

Escena 9.ª

Damià.

Cuan jo dich que encara ha
de naixer el qui m'ha de plan-
tar la bleda al clatell... ¡Pobre
crach! m'en vares robar uns parell de pesetes, y
m'en has hagut de comprar
dos; y aixó que per la cuaresma

s'en va confessar; ¡vaya un arrepentiment! Tornahi un altre vegada y veurás com te pico els dits. (Pausa) ¿I el negoci d'el violí? Aquest, aquest si que's un negoci boniquet.

Escena 10.ª

Damiá, Petit Paganini.

Paganini. Bon jorno Signore.

Damiá. (Apart.) Bon jorno. Ben vingut sigas.

Paganini. Venia á recullire il mio violino.

Damiá. Escolta noy. ¿Et vols vendrer el violí?

Paganini. Oh ecuesto di vendermi il violino, é un assunto molto grave, molto delicato; he un ricordo d'il mio abuelo; una reliquia de la mia familia; he un instrumento musi-

vale de molto valore, cuando lo toco, me llaman el pequeño Paganini, non per la mia habilitá, me si per la bona sonoritá d'el instrumento.

Damiá. Si t'el vols vendrer t'en dono vintisinch duros.

Paganini. ¿Per venticincue duri misera bili? Oh vale molto piu denaro.

Damiá. Bueno; posemho á cincuanta.

Paganini. ¿Per Cincuenta duri il mio Estradivárius; vale mas, muchisimo mas.

Damiá. Cien.

Paganini. ¿Centi duri? yo vollio due centi

Damiá. (Va á buscar billets y els hi entrega.) Aqui els

tens, y vinga el violí.

Paganini, (Abrazant el violí) ¡Oh violino d' il mio core! ¡Cuanto sento il perderti! é perderti per sempre; á Dio mio camerato, á Dio amico inseparabile. (Besantlho.) Un bacquio, un altro ancora, un altro, é un altro. (El vesa moltas vegadas, recull els billets, els escamina y 'ls fica á la butchaca.) ¡A Dio, á Dio per sempre (carissimo!) violino! (Ab ademan dramatich se'n va.)

Escena 11ª

Damiá.

~~¡A Deu macu! dema' el teu violinot em valdrá tres cents duros~~, (y ben regatejat, pot ser molts mes) ~~L'assunto marcha vent en popa. Negoci rodó.~~

A Deu macu; ¡Quins despidos!
Demá el teu violinot 'm valdrá
tres cents duros; y ben regatejéit
pot ser molts mes; perque si d'un
violí d'aquestos s'en ha arribat á
donar cuatre y cinch mil duros,
be'm puch fo demanar mil, y dos
mil y hasta tres mil, y encara
'm quedo curt. L'assunto mar-
cha vent en popa; negoci rodó.

Escena 12.ª

Damiá Aprenent.

Aprenent. (Ab una gran caixa que deixa sobre el taulell.)
Aqui estan las mercaderias.

Damiá. Tat daré jo las mercaderias; grandíssim poca vergonya; dos horas pera anar y venir de la aduana.

Aprenent. Hi havia molta jent y may m'acababan de despatchar.

Damiá. Jo si que't vaitx á despatchar, pero avants vull estirarte un pam las orellas.

Aprenent. Tan se val que'm despatchi jo mateix abants que me las estireu, per estarme aqui fen de camalich sense guanyar res y patin gana, val mes fiscár el camp.

Damiá. Ja t'el daré poca vergonya. (Vol agafar al aprenent; ell es defensa agafant una cadira y ab aquest motiu donan várias voltas per la botiga.)

Aprenent. A mi no m donarás res, avaro, escanya aprenents,

Damiá. Are sí que vaitx á escanyarte á tu gandul, trincheraire, murriót.

Aprenent. La figa t'hi fau; pero abans de fujir et vull rompre calcom. (Li tira la cadira entre cap y coll.) Aqui tens un regalo meu; are vés al hospital á ferte afejir els osos. (Fuitx.)

Escena 13ª

Damiá.

¡Ayay... ayay... ayay!... m ha

trencat una cama.... (Pasenta)
ó jo podré poch, ó s'ha de recor-
dar de mi aquest bretol inso-
lent. ¡Quin petach! (Es condol
de la cama.) ¡Ay!, ¡ay!, ¡ay!....

Escena 14ª

Damiá Sicili.

Sicili. ¿Idonchs, que's aixó Damiá?
Damiá. He tingut una palestra
ab l'aprenent, y m'ha tirat una
cadira entre cap y coll, y jo estich
en que m'ha romput una cama.
Sicili. ¡Mireus l'atrevit!
Damiá. Ja l' trobaré, ja l' troba-
ré; no haurá de anar á Ro-
ma per la penitencia.
Sicili. Anem home; árnica y ja
está curat; aixó no es res.
Damiá. De massa que's.
Sicili. Ja veits la caixa obrimla

y veurém las novetats de Lió,
(Va cap á la caixa.)

Damiá. (Detenintlho.) Esperat home, esperat; avans tingas una mica de paciencia, que vas á veurer una cosa que 't deixará sorpres; nada menos que un violí d'el celebre fabricant Extra de varios.

Sicili. Estradivarius volen dir.

Damiá. Bueno, lo mateix te, (Salsa ab pena va á buscar el violí y l'hi entrega.) Aquí 'l tens; examina aixó y quedat admirát.

Sicili. ¿Que m' doneu aquí?

Damiá. El violí que tu m' ponderas tant.

Sicili. ¿Aixó un Estradivarius? (El proba.) ¿Pare que somieu?

Damiá. ¡Que tinch de somiar!
Un violí que'n donan cinch
cents duros, y si 'l se regatejar, pot ser
que'n treguí 'l molt més.
Sicili. ¿Y qui es el chimple que do-
na d'aquest trasto cinch cents
duros si encara no val deu rals?
Damiá. No ho entens.
Sicili. Ja ho entendréu mes vos.
¿Y de hont l'habeu tret?
Damiá. Jo't diré; ha vingut un
italianet dien que 'l violí l'hi
feya nosa pera portar la maleta
d'un senyor y m'ha demanat
si l'hi volia guardar, ha deixat
aquí el violí; al poch rato s'ha
presentat un ~~musich~~ francés, á la cuen-
ta molt intelijent en violins, l'ha
examinat molt detingudament
l'ha probat y m'ha dit que si
l'hi volia vendrer m'en donaria cinch
cents duros.

Sicili. ¡Ay el beneit!
Damià. Jo l'hi he dit que no era meu, pero que ja miraria de ferlho vendrer. M'ha promés que demá tornaria, encarregantme ab molta insistencia que l'hi procurés la venta d'el violí: jo aquí hi he vist un negoci, m'he dit jo, ves si pots fer vendrer per l'italianet el violí ben barato y tu hi guanyas
y t'en regalaré [illegible] molt
el resto; ha tornat l'italianet d'el violí, que no s'en volía desprendrer per ser un recort d'el seu abi, jo he insistit y he lograt que m'el venguès, pero no tan barato com me pensaba, perque m'en ha fet pagar dos cents duros.
Sicili. ¡Dos cents duros? ¡Oh infeliche!
Damià. De tots modos jo l'hi faitx

un bon negoci; perque demá vin-
drá aquell franses m'en donará cuan
menos cinch cents duros y jo n'hi gu-
anyo tres cents, y tal vegada molts
més.
Sicili. ¿Y si no ve?
Damiá. Ab l'interes y insistencia ab que m'ho ha demanat, no faltará.
Sicili. Em sembla... em sembla Damiá que sou victima de un timo, y per cert de un timo ben salat.
Damiá. Que sabs tu, que sabs tu.
Sicili. ¿Que se jó? El temps dono per testimoni.

Escena 15ª

Dits un Pobre.

Pobre. Deu vos gort.
Damiá. Ell vos amparí.
Pobre. (Ofes.) No vinch pas á demanar

caritat. Vinch á entregarvos una carta, que m'ha donat un senyor ab ulleras negras pera vos, que diu que aus dieu Damiá Transillas.

Damiá. ¿Pera mí?

Pobre. Pera vos; no'n tinch cap dupte. (L'entrega.)

Sicili. (La pren.) Mirem lo que diu la carta. (Miran el sobre.) "Al Senyor Damiá Transilleus, álias d'els fils y betes."

Damiá. Aixó ni es dentes.

Sicili. (Sobra y llegeix.) "Senyor Damiá; habem de confessar que sou molt aixerit; ja se que haben comprat el magnífich violí Estradivarius baratet, per dos cents duros; bon profit vos fassa. Jo no l'vull pas.

Damiá. ¿Y are que diu?

Sicili. (Continuan la lectura.)

(Và á buscar els cordons y s'avisa
de que en Baldiri s'amagá en
el infern de la americana un
parell de peuchs.) Mira el pillet
d'en Baldiri com me l'està fre-
gint; ja t'he filat; no m'escaparàs.
Senyor. (Mentrestant el Senyor des-
conegut á agafat el violí y l'ha
estat examinan detingudá-
ment luego hem l'...

Dàmià. Ara ho veitx ben clar, el
§ Gabatchot estaba convingut ab
l'estafiamòt
Petit Paganini. ¿Que dich Petit Paganini? El Gran Cobranini l'hi han de dir perque el Paganini so jo; (on els cobrariàs que) ells m' els han fet esquitxar. ¡M' han ben gurrit! ¡Quina estafada! ¡Mals aguanyats dos cents duros!

"Avis el podeu guardar pera fer
hi ballar las vostras criaturas
cantantlhos aquella cançó
tan sabuda, que diu.

Cuan el pare no te pa
la canalla 'n fa ballá
Cuan el pare no te vi,
la canalla 'n fa patí.

¿Eh? ¿Que us deya jo?

~~Damiá. Ara ho veitx clar. Li haurem~~ el Paganini
quel gabaix [illegible]
~~fet guerra. Mals ets llam-~~ [illegible]
~~yats dos cents duros.~~

Sicili. Es un timo aquet molt
ben combinat; perque vos
no'ls podeu culpar en res;
qui te la culpa sou vos ma-
teix que us haben deixat
arrastrar per la vostra co-
dicia.

Damiá. Tens tota la rahó.

Pobre. ¿Que no hi ha res p.r el carte?

Damià. Aneu al botabant.

Sicili. Teniu, teniu y aneu en nom de Deu. (L'hi dona deu centims.)

Pobre. Gràcias y estigeu bons. (Surt.)

Sicili. Experiencia per un altre vegada.

Damià. (Al publich.)

D'espavilat m'alababa
~~ti~~ hi ha hagut qui m'ha estat molt mes
fentme saltar els meus diners
cuan jo menos m'ho pensaba,
La cobdicia m'ha ben cegat,
que prengui de mi experiencia
qui patexi igual dolencia,
si no vol veurer chasquejat.

Fin.

Atvertèncias.

L'autor aconsella que desem-
penyin els papers de Paganini
y Aprenen duas actrius ó
cuant menos el de Paganini. ✱
Barcelona 15 de Febrer de 1910.

Pau Montellà

✱ Cuan s'haje de tocar el violí,
se suposa que un musich el
tocará entre bastidors, y aqueix
musich s'ha de procurar un
violí sort y de molt mal tó al
objecte de fer veurer que es un
instrument que no val res.

/1006390010